

ikke kan afskediges uden vedkommende Kommunes Samtykke, skal lønnes, og der skulde føres et stadigt Tilsyn med Slagteriet. Endvidere kunde Kommunen tage Retten tilbage igen, naar den vil, og der skulde deponeres en Sum Penge, 1,000 Kr. eller lignende — det forlangte de i alt Fald af os paa Bornholm —, som Sikkerhed for, at Slagteriet opfyldte sine Forpligtelser og betalte vedkommende Kommunes Regninger, naar den sendte sin Dyr læge derover.

Der var imidlertid een Mand, der ikke vilde bøje sig for denne Sundhedsvedtægt, men mente, at Loven stod over Sundhedsvedtægten. Det var en Handelsmand Niels Larsen af Ringsbjerg. Han sagsøgte Københavns Magistrat for 265 Kr., man havde taget af ham i Kontrolafgift for 530 Svin, som han havde solgt i København. Ved Overretten blev han dømt til at betale, og ved Højesteretsdom af 8. Marts 1892 ligeledes. I Motiverne til Højesteretsdommen hedder det: „I Mangel af modsat positiv Lovhjemmel er det antaget at følge af Sagens Natur og derfor at være forudsat som en Selvfølge, at Københavns Sundhedsvedtægt af 15. Juni 1886 § 32 giver Kommunen Ret til at fordre, at de, som til København indføre fersk Kød og Flæsk, erstatte Kommunen de Udgifter, Sundhedskommissionen maatte have haft i Anledning af Kødets Forhandling og Kontrol.“ Her har man altsaa en Højesteretsdom for, at der paa Sundhedsvedtægterne kan kræves denne Kontrolafgift trods de Love og Forordninger, som vi have lige fra Danske Lov.

Man staar altsaa nu saaledes, at man er nødt til at betale for denne Kontrol. Det har derfor glædet mig at se, at det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) i sit Forslag er gaaet en anden Vej, end man hidtil er gaaet. Hidtil ere Slagterierne, Landboforeningerne, det kgl. Landhusholdningsselskab gaaede til Landbrugsministeren for at faa en Lov under dennes Ministerium om en Statskontrol eller i alt Fald en saadan Kontrol, at vi kunde slippe ud over dette beklagelige Forhold. Det er ikke lykkedes os at komme igennem ad denne Vej, men det er muligt, at den ærede Forslagsstiller er inde paa den rette Vej. Det er jo Sundhedsvedtægterne, som ifølge Højesteretsdom hjemle Kommunerne Ret til at tage en Kontrolafgift, og det er vist nok ogsaa paa Sundhedsvedtægterne man skal tage fat ved denne Lov, saaledes at den kommer ind under den højtærede Justitsminister, i Stedet for

at vi hidtil have prøvet at lovgive om dette Forhold under den højtærede Landbrugsminister. Det foreliggende Lovforslag er jo i Grunden ret kort og klart, saaledes som en Lov helst skal være. Det holder sig til dette, at naar en Kontrol er iværksat i Henhold til Lov Nr. 69 af 1903, og man derved har godkendt til Udførsel Kød eller Flæsk eller lignende og mærket det som saadant, skal en saadan Kontrol ikke kunne underkendes af en Købstadkommunes Kontrol. Man kunde akkurat lige saa godt som i Købstæderne lave en Sundhedsvedtægt i en hvilken som helst Sognekommune — om man vil i Sengeløse eller Vanløse eller en lignende Sognekommune — og lave en Kødkontrol. Maaske have de en gammel Dyr læge, der kan tjene nogle Penge ved Indførsel af Kød til deres Kommune. Saa skal altsaa et Slagteri, som har en statsansat Dyr læge, og hvis Flæsk eller Kød er stemplet som godkendt til Udførsel, være udsat for at faa sine Varer kasserede af denne Kommunes Dyr læge — det skal altsaa en statsansat Dyr læge ved et større anerkendt Slagteri være udsat for! Jeg skal ikke nærmere betegne dette Forhold — det er i alt Fald mærkeligt. At vi faa Lovbestemmelser og Regler om, at man i Købstæderne kun maa indføre kontrolleret Kød og Flæsk, naar det skal bruges til Menneskeføde, saaledes at Indbyggerne i vedkommende Kommune kunne være overbeviste om, at det er en sund og god Vare, der falbydes, er ganske naturligt, det har ingen noget imod, men naar det en Gang er kontrolleret af en Veterinær, en statsansat Dyr læge paa et større Slagteri, er der ikke nogen Mening i, at man slet ikke bryder sig om eller regner en saadan Kontrol, men forlanger en Efterkontrol og tager sin Betaling derfor, sin Kontrolafgift.

Jeg udtaler en Tak til den ærede Forslagsstiller, fordi han har fremsat dette Forslag. Jeg vil haabe, at den højtærede Justitsminister vil gøre sin store Indflydelse gældende, for at vi kunne faa denne Opgave løst paa tilfredsstillende Maade. Jeg tænker mig, at dette Forslag vil blive henvist til et Udvalg, da det er saa omfattende et Omraade, dette Spørgsmaal griber ind i, at Udvalgsbehandling sikkert maa blive nødvendig, men jeg for mit Vedkommende vil anbefale Forslaget. Jeg haaber, at det maa gaa igennem og blive til Lov, saaledes at Opgaven løses paa tilfredsstillende Maade, ikke alene for den Købstadbefolkning, der køber af Land-